

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. Věznice MS, Máchova 260, Stráž pod Ralskem, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, Poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.11.2015, č.j. OAM-165/LE-LE05-LE05-2015, e.č. „X“,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 30.11.2015, č.j. OAM-165/LE-LE05-LE05-2015, e.č. „X“, **se zrušuje pro nepřezkoumatelnost a vadu řízení** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 95,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.11.2015, č.j. OAM-165/LE-LE05-LE05-2015, e.č. „X“, kterým bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje a doplňkovou ochranu pro neexistenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

Žalobce v žalobě uvedl, že se dovolává nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“),

neboť již dříve podal žádost o azyl v Německu, a to v letech 2009-2010 a tam mají k dispozici veškeré dokumenty a důkazy související s tím, proč mu bylo usilováno o život. Tyto důkazy si žalovaný nevyžádal. Jeho syn V. P. je v současnosti žadatelem o azyl v Německu. Jeho právní zástupkyně nebyla seznámena s podklady, s možností se vyjádřit a navrhnout další podklady. Žalobce byl zkrácen na svých právech a žalovaný se nedostatečně zabýval uvedenými důvody.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Měl za to, že vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičně odůvodněno. Ze sdělení žalobce vyplývá, že požádal o mezinárodní ochranu již v roce 2010 v Německu, území tohoto státu svévolně opustil, aniž by mu byl znám výsledek řízení o mezinárodní ochraně. Důvody pro udělení azylu i pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany v případě žalobce zcela absentují. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přitom nepomíjí ani žalobcem uváděné obavy z návratu pro nebezpečí ze strany žalobci neznámých soukromých osob, které mu měly v minulosti vyhrožovat. Žalobce neinformoval žalovaného o tom, že je právně zastoupen, spis neobsahuje plnou moc, která by existenci takového zastoupení dokládala. Nynější námitka ohledně neseznámení žalobcovy právní zástupkyně s podklady pro vydání rozhodnutí proto nemůže být chápána jako opodstatněná.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud se nejprve zabýval procesními námitkami a tím, zda spis obsahuje dostatečnou oporu pro rozhodnutí.

Nedůvodnou shledal soud námitku žalobce, že nebyla jeho právní zástupkyně seznámena s podklady rozhodnutí, neboť ze správního spisu nevyplývá, že by právní zástupkyni měl. Žalobce se seznámení s podklady rozhodnutí dne 3.11.2015 účastnil sám a ani zde neuvedl, že by někoho zmocnil k zastupování. O právní zástupkyni se sice píše v žalobou napadeném rozhodnutí, a to právě v souvislosti se seznámením se s podklady rozhodnutí, avšak jedná se, s ohledem na obsahu správního spisu, o zjevnou nesprávnost žalobou napadeného rozhodnutí, která nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Žalobce tedy žádnou právní zástupkyni v řízení neměl a žalovaný se o ní zmínil zjevně omylem.

Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že žádost o udělení azylu podal v Německu v roce 2010 a neví, jak dopadla, neboť z Německa odjel. Toto tvrzení zopakoval i v Příloze k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále mimo jiné při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že všechny doklady na podporu svých tvrzení odevzdal v Německu, když žádal o azyl.

Obdobné tvrzení učinil žalobce i předmětem své žaloby, neboť vytýkal žalovanému, že neopatřil doklady v Německu, kde již dříve podal žádost o azyl a domáhal se i aplikace Dublinského nařízení.

Předně soud považuje za nutné zdůraznit, že Dublinské nařízení je svou formou pramen sekundárního práva Evropské unie v podobě nařízení. Nařízení je závazné ve všech svých částech a platí v okamžiku vstupu v platnost bezprostředně ve všech členských státech. Všechny orgány členských států, správní úřady i soudy jsou povinny nařízení aplikovat. Nařízení má aplikační přednost před vnitrostátním právem. Nařízení je obecně závazný právní předpis. Bezprostřední použitelnost znamená především, že nařízení je aplikovatelné již v důsledku své existence, aniž by bylo zapotřebí jakékoliv inkorporace či transformace.

Samo Dublinské nařízení je nejnovější součástí tzv. dublinského systému, který byl původně zakotven v tzv. Dublinské úmluvě (Úmluva o posouzení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané v některém z členských států Evropského společenství) a později v nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Cílem celého systému je stanovit jasná a proveditelná pravidla pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl (mezinárodní ochranu). Tento systém má bránit na straně jedné tomu, aby žadatelé nebyli postupně státy Evropské unie vyhošťováni s tím, že jim nikde nebude poskytnuta ochrana, a na straně druhé tomu, aby tito nepodávali žádost postupně ve více členských státech Evropské unie se záměrem vyhledat stát s nejpříznivějším přístupem a nezahlocovali tak systém několikanásobnými žádostmi podanými tímž žadatelem.

Uvedenému odpovídá i čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení, který uvádí, že členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Z uvedeného Dublinského nařízení tak vyplývá, že pokud byla jako první žádost o mezinárodní ochranu podána v Německu, což žalobce tvrdí, je k řízení o žádosti příslušná Spolková republika Německo, a to na základě Dublinského nařízení. Je sice pravděpodobné, že řízení o mezinárodní ochraně v Německu skončilo (bylo zastaveno), neboť žalobce opustil SRN, avšak nelze to s jistotou konstatovat, neboť ve spise o tom nejsou žádné doklady a žalovaný se touto skutečností v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval. Vedle toho žalobce odkazoval na to, kde doklady, jimiž dokládá svůj azylový příběh, jsou umístěny (přiloženy k žádosti o azyl v Německu), avšak ani tím se žalovaný nijak nezabýval, zejména tím, o jaké doklady se jedná a jaká je jejich relevantnost pro řízení v České republice. Žalovaný si je nemusel nutně hned vyžadovat, avšak měl se nejprve zabývat tím, co v nich má být obsaženo, jakého jsou charakteru, a poté, po zvážení jejich relevance, si je případně vyžádat.

Je zřejmé, že informace o výsledku řízení o mezinárodní ochraně v Německu ve spise chybí, stejně jako úvaha o tom, zda jsou doklady, které měl žalobce přiložit k žádosti o mezinárodní ochranu v Německu relevantní. Z těchto důvodů je zřejmé, že žalovaný zatížil své rozhodnutí dvěma vadami, a to, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ

napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění o informaci stavu řízení v Německu a dále vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Z těchto důvodů přistoupil soud výrokem I. rozsudku ke zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání pro nepřezkoumatelnost a vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud uložil podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. žalovanému povinnost zaplatit mu náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě poštovního za tři podání k soudu, jak vyplývá ze soudního spisu, v celkové výši 95,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. února 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová